

Ἐππου, ὅστις πρέπει νὰ ἦναι δεξιώτατος καὶ εύκινητός τοῦ τατος εἰς τὸ τρέχειν· ἐκ τούτων ὁ εἰς κρατεῖ τὸν χαλινὸν καὶ μίαν ράβδον, ὁ δὲ πλατυτάτην μάχαιραν· ὁ ὀδηγῶν τὸν ἵππον, ὥθει αὐτὸν ἀτρομήτως πλησίον τοῦ ἐλέφαντος καὶ ἐάν οὗτος φύγῃ, τρέχει εἰς τὰ πλευρά του, τὸν περᾶ καὶ στρέφεται περὶ αὐτὸν κραυγαζῶν μεγάλη τῇ φωνῇ « Ἐγὼ εἶμαι ὁ δεῖνα, καὶ ὁ ἵππος μου αὐτὸς καλεῖται οὗτος· ἡμεῖς ἐφοεύσαμεν τὸν πατέρα σου εἰς τὸ δεῖνα μέρος καὶ τὸν πάππον σου εἰς ἑκεῖνο τὸ ἄλλο, ἀν καὶ ἡσαν ἴσχυρότατοι, τώρα δὲ ἐρχόμεθα νὰ φοεύσωμεν καὶ σὲ ὅστις παραβάλλομενος πρὸς ἑκείνους δὲν εἶσαι παρὰ δόνος. » Οἱ κυνηγοὶ ἑκεῖνοι στοχάζονται ὅτι πραγματικῶς ἔννοει τὴν πρόκλησιν ταύτην, διότι τὸ δυστυχὲς ζῶον ἀνιψιόν τοῦ ἀπὸ τὸ τρέξιμον τοῦ ἵππου, καὶ ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ ἵππους, παροργίζεται καὶ στρέφει τὴν προσοσκίδα του διὰ νὰ ἐκφορτωθῇ τὴν ἐνόχλησιν ἑκείνην, οὔτε φεύγει πλέον, ἀλλὰ σταματᾷ δεικνύμενος εὐδιάθετος εἰς πόλεμον. Ή ἐπιτηδείοτης τότε τοῦ ἵππους εἶναι νὰ περιστραφῇ ταχύτατα πολλάκις περὶ τὸ θηρίον, τὸ ὅποιον ἀναγκασμένον ὅν νὰ στρέφῃ ταχέως ἑδῶ καὶ ἑκεῖ τὴν μεγάλην του μηχανὴν, καὶ νὰ κρατῇ τους ὀφθαλμούς του προστηλώμενους ἐπὶ τοῦ ἵππου, δὲν ἔνοει ὅτε δὲν ἄλλος θηρευτής, καταβάς, τὸ πλησιάζει ἐκ τῶν δημιουρῶν, καὶ μὲ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ κόπτει τὸν Ἀχέλειον λεγόμενον τένοντα· μετὰ τοῦτο ὁ θηρευτής ἀναβαίνει ἐκ νέου καὶ ἐν τάχει τὸν ἵππον διὰ ὑπομαχηνθῆ ἀπὸ τὰς προσθολὰς τῆς προθεσκίδος· τὸ ζῶον ἐν τούτοις πίπτει καὶ οἱ λοιποὶ θηρευταὶ συνερχόμενοι τὸ ἀποθανατόνουσι.

Οἱ δύνα ύκεινοι κυνηγοὶ οἱ ὅποιοι ἐπιφορτίζονται τὴν ὑπόθεσιν ἐκλέγονται πάντοτε μεταξὺ τῶν ἐπιδεξιώτερων· μὲν δὲν τοῦτο συμβάνει ἔνιοτε νὰ πέσουν ὑπὸ τὸ φοβερὸν ὅπλον τοῦ ἐλέφαντος, τοῦ ὅποιον αἱ προσθολαὶ εἶναι τοσοῦτον σφοδραὶ, ὥστε καταστρέφουν καὶ ἵππον καὶ ἵππεα. Τότε τὸ παρωργισμένον θηρίον καταπατεῖ μὲ τοὺς πόδας του τὸν νικημένους ἔχθρον· ἕπειτα εἰς τὴν προθεσκίδος καταπαράσσει τὰ μέλη των ὅλων. Τοιοῦτον δυστυχὲς τέλος λαμβάνουν σχεδὸν δῆλοι ὅσοι τολμοῦν νὰ πλησιάσουν τὸν ἐλέφαντα διὰ νὰ τὸν φονεύσουν κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, ὥστις ἀποδίδειν πάντοτε σχεδὸν ἐπικείνδυνος, καθότι, καθ' ὃν καιρὸν γίνεται συνήθως ἡ τοιαύτη θηρευτικὴ ἡ γῆ ἔντονος μερικούς μου, καὶ διὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδίδειν, σᾶς παρακαλῶ νὰ δρίσετε μαζῆ μου εἰς τὸν ἀστυνόμου.

Οἱ σύζυγοι ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ἡρχίσε νὰ σκέπτηται, καὶ νὰ λέγῃ καθ' ἔκυπτον, « τωράντε; πῶς ἡ γυναικά μου νὰ ἔχῃ δύο σάλια; »

« Η σιωπὴ τοῦ ἀνδρὸς ἡδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ὄμολογια τῆς ἐνοχῆς, δτε ἡ κυρία, λαζούσα ἀμέσως τὸν λόγον, εἶπε πρὸς τὸν ἀσυνόμονμέ τόν φωνῆς ἐπίστημον. — Εἶχω νὰ σᾶς φανερώσω τι, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ομιλήσω κατὰ μόνας.

— Τὰ δύο σάλια, εἶπεν δταν ἐμειναν μόνοι, εἶναι ἰδιαί μου. Τὸ ἐν, τὸ πλέον ἀνθρώπου μὲ χρησιμεύει διὰ νὰ τὸ φορῶ, τὸ ἄλλο δὲ μεταχειρίζομαι διὰ τενα χρησιν, τὴν ὅποιαν γνωρίζετε, μὲ ἔχρησίμευε διὰ . . . τουρνιού (turnure). Επειδὴ δὲ διὰ τὸν ὑπερβολικὸν καύσων, μ' ἡνόχλει, τὸ ἐτράβηξα χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὁ σύζυγός μου καὶ τὸν παρεκάλεσαι νὰ τὸ φυλάξῃ.

Τ. Ε. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΠΙΑΣΤΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΘΑΡΙΟΣ ΟΙΚΟΚΥΡΗΣ.

Η δημώδης αὕτη παροιμία, ἡτι; δηλοῖ καὶ ὅτι ἀλλ' ἔκτος τούτου ἐλπίζω, δτε δὲν θὰ μὲ ἐκλάθετε

διὰ κλέπτριαν, ὅταν σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὁνομάζομεν Κυ-
ρία Λ... ὁδὸς Βαρένη, καὶ δύνασθε νὰ τὸ πιστο-
πονήσητε.

Όλαι αὗται αἱ διαβεβαιώσεις ἀνεγνωρίσθησαν ἀκρι-
βεῖς καὶ ἡ κυρία καὶ ὁ σύζυγός της ἀπελύθησαν, χω-
ρὶς οὗτος νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀθώου Δαΐτου,
ἔνεκα τοῦ ὅποιου τῷ συνέδη τὸ δυσάρεστον τοῦτο
περιστατικόν. Πόσα ἀλλὰ ἀκόμη ἀγνοοῦσι πολλάκις
οἱ δυστυχεῖς σύζυγοι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

Τὴν πρωῖτὴν τῆς 25 Ιουλίου, ἀνήρ τις φέρων στο-
λὴν Ἰταλοῦ στρατηγοῦ, καὶ ἔχων τὸ στῆθος κεκα-
λυμένον ὑπὸ παρασήμων καὶ ταινιῶν παντὸς εἴδους,
καὶ τὴν ὄσφυν ἐζωσμένην διὰ ζώνης κυανοχρόου, μετέβη
εἰς τινὰ στρατῶνα ὅπερ ὁ μὲν φρουρὸς τῷ ἔφερε τὰ
ὅπλα, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς τῆς ἡμέρας νομίζων αὐτὸν
ζένον τινὰ στρατηγὸν, θέλοντα νὰ ἐπιστεφθῇ τὸν
στρατῶνα, ἥκθεν εἰς προϋπάντησν του ἀλλ᾽ ἐξεπλά-
γη ὅπερ ἤκουσε τὸν ἀνθρώπον τοῦτον λέγοντα αὐτῷ νὰ
καλέσῃ τοὺς στρατιώτας εἰς τὰ ὅπλα, ώς θέλων νὰ
ἐπιθεωρήσῃ αὐτούς.

Ο ἀξιωματικὸς ἀπίγνητος, ὅτι μὴ λαβῶν καμπιλαν
διαταγὴν τοῦ φρουραρχείου, δὲν ἐδύνατο νὰ εὔχαρι-
στήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην συγχρόνως δὲ παρα-
τηρήσῃς ὅτι τὸ σύνολον τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἀνθρώπου
τούτου παρουσιάζει τις ἀρκετά παράδοξαν καὶ ἀτα-
κτον, τῷ ἀπέτενεν ἐρωτήσεις τινας ἵνα γνωρίσῃ πρὸς
ποῖον εἶχε τὴν τιμὴν νὰ δύμιλη.

— Δέν θέλετε διστάσει νὰ μὲν πακούσετε, ὅταν
γνωρίσετε τίς εἴμαι, εἶπεν ὁ ζένος, λαμβάνων ἥθος
ὑπερήφανον καὶ μεγαλοπρεπές. Εἴμαι ὁ υἱὸς τοῦ Να-
πολέοντος! Μολατῦτα δὲν ἔγνωρισα τοῦτο καὶ ἔγω
εἴμι πρὸ πέντε ἡμερῶν. Εἶς Ἄγγελος ἐνεφανίσθη διὰ
νὰ μὲν ἀποκαλύψῃ τοῦτο. Ἐφερε διαταγὴν τοῦ πατρὸς
μου, δστις μὲ διέταττε νὰ ἀπαιτήσω τὰ δικαιώματά
μου, καὶ δὲ αὐτὸ καὶ ἔγω ἥλθον ἐνταῦθα.⁴ Η περίστα-
σις αὕτη δὲν θέλει θλάψει τὸν προβεβασμόν σας.

Ο ἀξιωματικὸς ἔχαιρέτησε καὶ ἀπεσύρθη, εἰπὼν,
ὅτι ὑπάγει νὰ δώσῃ τὰς διαταγάς του, αἵτινες, ώς
ἔκαστος συμπεραίνει, συνίσταντο εἰς τὸ νὰ γράψῃ τὴν
ἔκθεσίν του καὶ νὰ στείλῃ τὸν υἱὸν τοῦτον τοῦ Ναπο-
λέοντος εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ ζένος ἔμενεν εἰς τὴν
αὐλὴν, καὶ οἱ στρατιώται, οἵτινες τὸν περιεκύλλουν
καὶ τὸν παρετήρουν μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ἐφώναξαν
ὅλοι μετὰ παρέλευσιν μιᾶς στιγμῆς. «Ω! αὐτὸς εἰ-
ναι ὁ Ποιζότης.» Ο ὑποτιθέμενος στρατηγὸς ἦρχε
νὰ μειδιᾷ καὶ εἶπε.

— Ναι, φίλοι μου, εἴμαι ὁ Ποιζότης, ἀλλὰ τοῦτο
δὲν μὲν ποδίζει νὰ εἴμαι καὶ υἱὸς τοῦ μεγάλου Να-
πολέοντος.

Ἐν τούτοις ὁ Ποιζότης οὗτος, δστις εἴναι Πεδεμόν-
τιος, ἥτον ἀλλοτε ἀπλούς σιδηρουργὸς καὶ ἀκολούθως
κατετάγη ως μουσικὸς εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ τάγμα,
εἰς τὸ διποῖον ἐνεργατόσθι.

Ο δυστυχὴς οὗτος εἴναι φρενοβλαβῆς καὶ πάσχει ὑπὸ⁵
τῆς μανίας τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου. Οταν πα-

ρουσισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, δπου τὸν ἐστειλεν
ὅ ἀξιωματικὸς, μ' ὅλην τὴν παραφροσύνην του, ἐννόη-
σεν, δτι εύρεσκετο ὑπὸ κρήτησιν.

— Κρίμα, εἶπε μετὰ μεγίστης πεποιθήσεως, κρίμα!
διότι ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ υμφευθῶ τὴν δούκησσαν
τοῦ Ὀρλεάνης. «Η ἐνωσίς αὕτη, προσέθηκε, ἥθελε συμ-
φελώσεις ὅλα τὰ δικαιοῦντα τὴν Γαλλίαν καθηματα.

Πρὸ μιᾶς ἡμέρας ὁ αὐτὸς Ποιζότης παρουσιάσθη
εἰς τοῦ στρατηγοῦ Σαγγαρινέ. Τῷ εἶπον, δτι ὁ στρατη-
γὸς ἥτον ἀπὸν καὶ δτι ἀνὴ ἥθελε ν' ἀφήσῃ τὸ ὄνομά
του, θέλουσιν ἀναγγείλει τὴν ἐπίσκεψίν του. Ο Ποιζό-
της ἔλαβε τεμάχιον χάρτου καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ.

«Κάρολος—Ναπολέων—Λουδοβίκος, Αὐτοκράτωρ
τῆς Ρώμης, βασιλεὺς τῶν Γάλλων, βασιλεὺς τῆς
Σαρδηνίας, ἐλέφ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἅγιον Πνεύματος.»

ΤΕΤΡΑΠΛΗ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ. — ΑΥΤΟΧΕΙΡΙΑ.

Εις Βέρνην συνέβη τὴν 4 Αύγουστου τὸ ἑζῆς προ-
μερὸν συμβάν. Ιάκωβος τις Μόζερ, ἡλικίας 45 ἑτῶν,
χήρος καὶ πατήρ ἔξι τέκνων, διετήρει τὴν οἰκογένειάν
του, ἔξασκων τὸ τοῦ μουσικοῦ ἐπάγγελμα εἰς τοὺς
δημοσίους χοροὺς καὶ δίδω μαθήματα. Τὸ πρεσβύ-
τερον τῶν τέκνων του εἶναι θυγάτηρ δεκαοκταετής
τὴν ἡλικίαν, ἥτις ἔξαστης ἔτι οὖτα εἰχε δεῖξει με-
γίστην ἐπιδεξιότητα εἰς τὴν μουσικὴν καὶ διεκρίνετο
ἥδη εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας. Ο Μόζερ ἔκτος τῶν
τέκνων του ἐτροφόδοτει καὶ τοὺς γηραιοὺς γονεῖς του,
ὅλαι δὲ αἱ δαπάναι αὗται τὸν ἔκαμπον νὰ ὑποπέσῃ εἰς
χρέον, ἀτινα δὲν ἐδύνατο νὰ πληρώσῃ. «Η χρηματικὴ
αὕτη ἀμπυχανία, ἔρως τις ἀτυχής! ἡ ἀθλία θέσις
τῶν περισσοτέρων ἐκ τῶν τέκνων του, ἐσπρωξαν, φαί-
νεται, τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον εἰς τὰς κακουργίας του.

Τὰ τέσσαρα τέκνα του, τὰ ὄποια ἐφόνευσεν ὁ Μό-
ζερ, σφάξας αὐτὰ ἴδια χειρὶ, τὴν νύκτα, ἐνῷ τὰ ταλα-
πωρα ἐκοιμῶντο, εἶναι δύο υἱοί, δ μὲν ἡλικίας 17
ἑτῶν, δὲν 13 καὶ δύο θυγατέρες, ἡ μὲν δεκαπεν-
ταετής, ἡ δὲ ἐπταετής. Καὶ τὰ τέσσαρα ἥσαν εὐήθη,
καὶ συγχρόνως έωδιά, ἔξαρέσει τοῦ πρεσβύτερου. Ο
δὲ υἱὸς ὅστις ἐσώθη εἶναι δεκκετής.

Αἱ ἀκόλουθοι σειραὶ, γεγραμέναι μὲν πρέμουσαν
χειρὶς καὶ σχεδὸν δυσανάγνωστοι προσετέθησαν εἰς τὸ
ἔγγραφον τὸ εὐρεθὲν εἰς τὸ δικαιομάτου, μετὰ τὴν ἐκτέλε-
σιν τῆς παιδοκτονίας. «Τώρα ἔξετέλεσα τὰ πάντα.
» Άλλα ἀνθελαγμένα δὲν ἡδυνάμην πλέον νὰ
ἐκτέλεσω τὴν ἀπόφασιν μδυ. Εἴθε δὲν οὐρανοῖς Θεὸς
μὲν συγχωρήσει καὶ μοὶ γενῆ ίιεως. Αποφασίσας ἀπὸ
τὰς δυστυχεῖς περιστάσεις μου, νὰ γίνω αὐτόχειρ
πῶς δὲν ἡδυνάμην ν' ἀφήσω δότσω μου, ἐγκαταλειμ-
μένα εἰς τὴν τύχην των, τὰ δυστυχῆ ταῦτα καὶ
ἀνήλικα τέκνα...»

Τὴν αὐτὴν νύκτα ὁ Μόζερ πορευθεὶς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ
ποταμοῦ γέφυραν, καὶ τεθεὶς εἰς τρόπον ὕστε μετὰ
τὴν αὐτοκτονίαν του, νὰ πέσῃ εἰς τὸν ποταμὸν, ἐφό-
νευσεν ἑαυτὸν μὲν πιστόλιον. Τὸ σῶμα του εύρεθη τὴν
πρωῖταν καθημαγμένον καὶ κείμενον ὑπὸ τὴν γέφυραν.

ΝΕΟΝ ΕΙΔΟΣ ΜΕΤΑΞΗΣ.

Σοφός τις Ἄγγλος, δ. Κ. ἐπανέλαβε ἄρλτ, καὶ ἐτε-

λειπούσε τὰ γενόμενα τῷ 1778 ἔτει ὑπὸ τοῦ Κ. Μπὸν, ἐκ Μουπελέρου, πειράματα, περὶ τὴν ἔχαγωγὴν μετάξης ἐκ τῶν ὄρασμάτων τῆς ἀράχνης. Ήὲν Λονδίνῳ ἐταιρίᾳ τῶν τεχνῶν ἀπένειμε αὐτῷ διὰ τοὺς κόπους του νομισματόσημου χρυσοῦν. Ἰδίως δὲ ἡ προσοχὴ τοῦ σοφοῦ τούτου ἐστράφη ἐπὶ τῶν ἀράχνῶν τῶν κήπων.

“Η κλωστὴ τῆς ἀράχνης εἶναι λεπτοτέρα τῆς τοῦ κουκουλίου, ἀλλ’ εἶναι δυνάμεως πεντάκις ἐλάσσωνος. Τὸ βάρος της εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν δύναμιν. Η ἀράχνη δίδει δἰς τοῦ ἔτους κλωστὴν 750 ποδῶν· ὁ μεταξούσκωλης εἰς μίαν μόνην φορὰν δίδει 19,000 εἰς τρόπον, ὥστε ἐάν ἀναγκαιῶσιν 3,500 κουκούλια διὰ νὰ δόσωσι μίαν λίτραν μετάξης, χρειάζονται 22,000 ἀράχνας διὰ νὰ φέρωσι τὴν αὐτὴν ποσότητα. Ο. Κ. Ρόλτ ἐπενόησεν εἰδός κυψελῶν πρὸς ἀνατροπὴν τῶν ζωφίων τούτων, ἀλλὰ δὲν ἡμέρωσεν εἰσέτι νὰ ἐπιτύχῃ, διότι αὐτὰ ἀλληλομαχοῦσι καὶ τρώγουσι τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ. Όσον δὲ ἀγγίνους καὶ ἀν ἦναι ἡ μέθοδος τοῦ Κ. Ρόλτ, ἡ δαπάνη καὶ οἱ κόποι αὐτῆς εἰσέτι δὲν ἀναλογούσι μὲ τὰ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα.

(Zoological-Jocial-Chovmle.)

— Ἐπενοήθη ἐν Γαλλίᾳ τρόπος τοῦ ἔξαγειν ἀτμίον (gaz) ὑδρογόνον ἀνθρακώμενον (hydrogène carbonisé) ἀρίστης ποιότητος καὶ δυνάμενον ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἐκ τῶν γαιανθράκων καὶ τῆς ρίτινης ἔκπιεζθμενον. Μία λίτρα τίζουρχ ἕπρα παρήγαγον ἐντὸς ἐπτὰ λεπτῶν διακοσίας λίτρας ἀτμίου ὑδρογόνου. Τὸ ἀτμίον τοῦτο ὠδηγηθὲν εἰς ἀρμόδιον δοχεῖον παρῆξε φῶς λευκότατον καὶ λαμπρότατον καὶ πάντελῶς ἀσμον. Δεύτερον πείραμα γενόμενον διὰ ξηροῦ καταπατίου τοῦ αἵνου παρήγαγε τὸ αὐτὸν ἀποτέλεσμα. Διὰ τοῦ εὐκόλου τούτου μέσου, εἰς τὸ ἔξης ἐκαστος δύναται κατ' οἶκον καὶ σχεδὸν ἀνεξόδως νὰ κατασκευάζῃ τὸ πρὸς χρήσιν του ἀτμίον.

ΕΚΠΛΟΥΣ ΤΟΥ ΣΙΡ ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.

Τὸν μάιον τοῦ 1845, ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλε τὸν Ἰωάννην Φραγκλίνον μὲ δύο πολεμικὰ πλοῖα, τὸν Ἡρεβον καὶ τὸν Τρόμορ, ὅπως ζητήσθιοδον τινὰ ΒΔ. μεταξὺ τοῦ Ατλαντικοῦ καὶ τοῦ Ειρηναίου Ωκεανοῦ, περὶ τὰ παράλια τῆς ἀρκτώρας Αμερικῆς ἡ μεταξὺ τοῦ Θραυσμοῦ Ραφίνου καὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Βέριγγ. Ο Φραγκλίνος ἀνεχώρησεν, ἀλλ' ἐκτὸτε οὐδεμίᾳ ἐλήφθη περὶ αὐτοῦ εἰδῆσις. Διὸ, τὸ Ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον ἔχεδωκεν ἐσχάτως προκήρυξιν διῆς ὑπόσχεται εἰς πάντα δότις ήθελεν ἀνακαλύψει τὸν στολισκὸν τούτον καὶ φέρει ένοχθεαν εἰς αὐτὸν, ἀμοιβὴν 20,000 λ. στερ. (600,000 περίπου δραχμάς.)

Προηγουμένως διώσας τὸ Ναυαρχεῖον ἔπειμψεν ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ἰάκωβον Ρώσο, καὶ τὸν Θωμᾶν Μούρο ἵνα ὑπάγωσιν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ι. Φραγκλίνου· τελευταῖον δὲ τὸν δόκτωρα ‘Ριτζαρδσόν, δότις διεύθυνε τέλος πάντων ἔκθεσιν χρονολογουμένην ἐκ τοῦ Φρουρίου τῆς Ἐμπιστοσύνης παρὰ τὴν λίμνην τῆς Μεγάλης Ἀρκτου, τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1848. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἔξαγεται διτὶ ὁ ‘Ριτζαρδσόν δὲν ἀπήντησεν οὐδαμοῦ ἵγνη ναυαγίου ἢ διαβάσεως Εὐρωπαίων, οὐδ’ οἱ ἐσκεματίοι παρετήρησάν που λευκούς. Τὸ πλοῖον τούτου εὐρέθη τὴν 23 Αὐγούστου ἐν μέσῳ Χιόνος καὶ παγετῶν. Έκ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης

ἐδέκεται ν' ἀνοίξωσι διάβασιν διὰ μέσου τῶν παγετῶν θραύσοντες αὐτούς. Τὴν 3 Σεπτεμβρίου, πρὸς Εορδῆν τοῦ ἀκρωτηρίου Κερδάλλη, κατέστη ἀδύνατον πλέον νὰ προχωρήσωσι περατέρω, καὶ ἡ ναγκάσθησαν νὰ μεταβῶσι εἰς τὴν λίμνην τῆς Μεγάλης Ἀρκτου. Ἐκαστος ἀνθρώπος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ δόδοι ποριᾳ ταύτη δέκα τριῶν ἡμερῶν τροφὰς, τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὑπόδηματά του, τὰ μαχειρικὰ σκεύη, τὰ ἀστρονομικὰ ἐργαλεῖα, πολεμοφόδια, πέλτας, ἐπὶ τούτοις δὲ μεταφέρουσι καὶ τὴν κομιστὴν λέμβον τοῦ ὑποπλοιάρχου Γατκέτ.

Καὶ αὕτης ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώσσεις ἔδειξε πρὸς τὸν Ἰωάννην Φραγκλίνον τὴν ζωηροτέραν μέριμναν. ‘Η λέδη Φραγκλίνου ὑπέβαλλεν αὐτῷ, ὅτι εἶναι ἐνδέχομενον τὰ πληρώματα τοῦ ἀνδρός της νὰ ἐρρίφησαν εἰς τὰ παράλια τῆς Σιβηρίας ἢ τῆς Νέας Γῆς. Ο Αὐτοκράτωρ ἐπομένως διέταξε νὰ πεμφθῶσιν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα πλοῖα Ρώσσικα, ἢ δὲ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν τῆς Πετρουπόλεως ἔδωκε τὴν γνωμοδότησιν της περὶ τῆς καταληλοτέρας διευθύνσεως τοῦ ἔκπλου τούτου.

ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟΣ ΑΠΟΣΒΕΣΙΝ ΤΩΝ ΠΥΡΚΑΙΩΝ.

Πρὸ μικροῦ ἐγένετο ἐν Λονδίνῳ, εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῶν ἀτμίων, ἡ δοκιμὴ μηχανῆς τινος θαυμασίας πρὸς ἀμμεσον ἀπόσθεσιν τῶν πυρκαϊῶν. Ὁ ἐφευρετὴς αὐτῆς Κ. Φίλιππης ἔζηγησε τὰ αἴτια, ἀτινα τὸν ὠδηγησαν πρὸς τὴν ἀνακαλύψιν ταύτην. Φλίνεται, ὅτι ἐν καιρῷ ἐκρήξεως ὑφαιστέου τινος, δ. Κ. Φίλιππης παρετήρησεν, ὅτι αἱ παχεῖαι στῆλαι τοῦ ὑδάτος, αἴτινες ἔξεσρενδονίζοντο τοῦ κρατῆρος, δὲν ἐσθεον τὰς φλόγας, ἐνῷ ὁ καπνὸς τῶν χαυκλάδων, τὰ ὑποῖα κατελάμβανε τὸ πῦρ ἐσθεον τὰς περὶ αὐτὰ φλόγας. Βραδύτερον, ἐδεῖσιαώθη διτὶ τὸ ὑδωρ ἔχει ὀλίγην ισχὺν ν' ἀποσβήῃ τὸ πῦρ. Μετεχειρίσθη τότε τὸ ὑποῖον ἀνεκαλύψει μέσου καὶ δι' αὐτοῦ τὸ δρμητικώτερον καὶ μεγαλήτερον πῦρ ταχέως ἐσθύνετο. ‘Η μεγάλη ταχύτης, καὶ ἡ εὔκολα δι' ἓς ἡ ἐφεύρεσις αὐτῇ ἐνήργησεν εἰς τὰ διάφορα πειράματα, ἔτυχε τῆς ἐπιδοκιμασίας πάντων τῶν ἐμπειρῶν περὶ τὰ τοιαῦτα. Η κατασκευὴ καὶ ἐφαρμογὴ τῆς μηχανῆς ταύτης εἶναι ἀπλουσάτη, καὶ δύναται νὰ τεθῇ πανταχοῦ, ὅπου εἶναι φόβος ἐκρήξεως πυρκαϊᾶς. Τὰ ἐκπεμπόμενα ἐκ τῆς μηχανῆς ταύτης ἀτμία, καὶ τῶν ὑποίων ἡ δύναμις εἰς τὸ σύνειν τὰς φλόγας εἶναι ἡδη ἀποδεδειγμένη, παράγονται ἐκ τινος μίγματος ἀνθρακος, νίτρου καὶ ὄψου, ἀτινα ἀνάπτει τις αἰφνιδίως, θραύων ἐπ' αὐτῶν φιάλην (μποτζλιαν) πεπληρωμένην θειούχου δέσεως (acide sulfurique). Αμέσως ἀτμὸς μέγας ἔξερχεται ἐκ τινος σωλῆνος, ἀνταποκρινόμενου πρὸς τὸ μετάλλιον ἀγγεῖον, ἐν τῷ ὑποῖῳ περιέχονται δλαι αἱ φλογιστικαὶ όλαι, δὲτμὸς δὲ οὐτος σύνει τὸ πῦρ διὰ παραδόξου ταχύτητος. Εἶναι, τέλος πάντων βέβαιον, διτὶ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Κ. Φίλιππου, ένρέθη τοῦ λοιποῦ τρόπος ν' ἀπαλλαχθῇ ἡ ἀνθρωπότης τοῦ μεγάλου δεινοῦ τῶν πυρκαϊῶν. Αὐτὴ ἡ Ἀγγλία ὑποφέρει καθ' ἐκαστον χρόνον ζημίαν, συμποσουμένην εἰς 2 ἑκατομμύρια (λ. c. 160 ἑκατομμ. δραχμῶν!) ἐλπίζομεν, διτὶ τῆς θαυμασίας ταύτης ἀνακαλύψεως θέλουσι γίνει δοκιμή καὶ ἐνταῦθα καὶ πρὸ πάντων εἰς Τουρκίαν.